

یادداشت

سمفونی اوهام

اردشیر زارعی قنوتی

تحولات عراق در کشاکش‌ر رخداد کهنی و کمی در عرصهٔ درونی خود همواره جهان را در تقابل بین واقعیت و توهم سرگردان کرده است. بی‌ثباتی در این کشور به یک تراژدی پایان‌ناپذیر تبدیل شده است و هر روز ابعاد گسترده‌تری به خود می‌گیرد. این در حالی است که اکثر بازیگران این نمایش تراژیک برخلاف نقش واقعی خویش اصرار دارند که بعضاً در قالب طنز نیز نقش آفرینی کنند. همین دوگانگی در ایفای نقش موجب شده است که تا به امروز نه واقعیت تراژدی را پابانی باشد و نه شوخ طبعی طنز را آغازی برای خنده و بسط خاطر همگانی. شاید به جرات بتوان ادعا کرد که همین دوگانگی عامل اصلی تمام مشکلات عراق بوده است و حتی موفقیت‌های قابل توجه کمی و مودی را نیز در مسلخ قلب واقعیت به هرز برده است. گفتند که عراق تسلیحات کشتار جمعی دارد و با تروریسم بین‌المللی در ارتباط است که نداشت و نبود. گفتند که با سرنگونی دیکتاتور و فروپاشی رژیم صدام حسین پیروزی به دست می‌آید که نداشت. گفتند که دستگیری دیکتاتور فراری و همدستانش پایان جنگ و ناامنی است که نبود. گفتند که تصویب قانون اساسی و تشکیل دولت دائم عراق تیر خلاص به شورشگری است که واقعیت نداشت. و به تازگی قتل «ابومصعب الزرقاوی» رهبر شاخه تروریستی القاعده در عراق و تکمیل دولت «نوری المالکی» نخست‌وزیر فعلی این کشور را طوری در هاله‌ای از معجزه و پیروزی قرار داده‌اند که انگار این بار پابانی است برای تمامی ناآرامی‌ها و نشده‌ها، در صورتی است که عراق این چنین از جنگ کنونی رها نمی‌شود و ثبات این تنها یک توهم است. تجربه و عنصر واقعیت نشان داده است که عراق این چنین از جنگ کنونی رها نمی‌شود و ثبات نمی‌یابد. در شرایطی که عراق از معضلات اساسی همچون نزاعات قومی – مذهبی، تقابل ناسیونالیسم عربی با اشغالگری خارجی، نبود تعامل لازم به یافت غالب منطقه‌ای و بستر مساعد برای پرورش و جذب تروریسم در رنج است هرگونه سخنی از موفقیت مباهو برای هیچ خواهد بود. مشکل اساسی عراق در آنجا است که هیچ‌گونه استراتژی برای شرایط مصالحه و عدم‌موقیت یکجانبه تدوین نشده است و تاکنون نیز بازیگران این عرصه نتوانسته با نتخواسته‌اند که به واقعیت‌ها تمکین کنند. آنان هر کدام به فراخور منافع و خواست خود موفقیت‌های مودی را به سطح تعیین تکلیف استراتژیک ارتقا داده و از این مسئله به عنوان یک سکوی پرتاب در حوزه رقابت‌های داخلی و خارجی استفاده می‌کنند. چنین شرایطی تا به امروز موجب شده تا الزام تمکین به مصالحه در عرصه بین‌المللی، منطقه‌ای و مهم‌تر از همه داخلی عراق شکل نگیرد. تمامیت‌خواهی عوامل داخلی و خارجی در تحولات عراق و تلقی «سپاه» و سفید» از مسائل دلیل اصلی ناپدیده گرفتن واقعیات خاکستری این بحران بوده است. در بحران عراق گستردگی و تنوع نیروهای رقیب تا به آن اندازه است که هرگونه بزرگ‌نمایی ابزاری از یک شئ از این مسئله برای مشروعیت‌بخشی به خود موجب خویش، هر اقدامی با موفقیتی ناآکام یا گأها به ناکام تبدیل می‌کند. عراق را می‌بایست همچون یک پازل دید که تروریسم القاعده‌ای تنها قطعه‌ای از آن است و زرقاوی مقتول یا المصیری جانشین وی جزئی از این قطعه هستند. به همین دلیل هرگونه تمرکز بیش از حد بر یک قطعه و عدم توجه به دیگر قطعات به خصوص در موقعیت هارمونیک آن، هر چندمانی را با مشکل مواجه می‌کند. تجربه تحولات بین‌المللی همواره موبد این نکته بوده است که هیچ تحولی خارج از ذات مسئله و واقعیت با موفقیت‌های مودی به کامیابی ختم نمی‌شود. چنانچه فاشیسم سوسیالی با سرزندان پهلوی‌ها و اشغال دمه‌ها کشور اروپایی و آفریقایی هرگز نتوانست پیروز جنگ جهانی دوم باشد و امروز نیز جنبش حماس با تمام قاطعیت، ایمان و تشکیل دولت، قادر به برپداشتن هیچ گام موفقیت‌آمیزی نبوده است. درس‌های عراق نشان داده است که راه حل بحران کنونی به طور کلی خارج از حیطه نظامی و امنیتی است، اقدامات و طرح‌های امنیتی از جمله آنچه هم‌اکنون توسط نوری المالکی نخست‌وزیر عراق و با حمایت قاطع ارتش آمریکا در بغداد اعمال می‌شود شاید تا حدودی از سطح درگیری‌ها بکاهد ولی این مشت آهنین نیز بدون یک استراتژی مصلحت‌آمیز و فراگیر ره به جایی نخواهد برد. اینکه سه سال است مرتب گفته می‌شود «وقایع ملی» و در ادامه جریان‌ات اصلی و تاثیرگذار شورش را به بهانه آلوده بودن دست‌مشتان به خون از مدار مذاکرات خارج می‌کنند هرگونه تلاشی در این خصوص را به نقطه صفر باز می‌گرداند. در عراق دست تمامی بازیگران داخلی و خارجی بدون استثنا به خون آلوده است از نیروهای ارتلاف و رهبری آمریکا گرفته تا دولت حاکم، شیعیان و سنی‌ها، کردها و اعراب، که همین مجموعه نامجانسان هیچ کدام از آنان را از چنین اتهامی بربرانه‌ی سازد. در عراق و در تحلیل نهایی هیچ پیروز زمندنی وجود خارجی نخواهد داشت و حرکت در جهت اثبات پیروزی بی‌معنی خواهد بود. بزرگان رقیب پیش از پیش بر پیچیدگی اوضاع و تعقید بحران خواهد افزود. کلید قفل عراق و حل این بحران پذیرش نتیجه «بات» در عرصه بازی این شطرنج سیاسی – نظامی توسط تمام جریان‌ات رقیب داخلی و خارجی است و به جز این اسر کوبیدن گردنک به دیوار مقابل «خواهد بود. چنانچه سفیرهای بهنایی جورج بوش رئیس جمهور آمریکا و دیگر مقامات ارشد بین‌المللی به عراق و تاکید بر اینکه اما هیچگاه مردم عراق را تنها نخواهیم گذاشت» را باید بیشتر در قالب شعارهای تبلیغاتی به حساب آورد که برای قرار به جلو در جهت کاستن از فشارهای داخلی و بین‌المللی به زبان آورده می‌شود. در شرایط پائینی چنین نتیجه‌ای است که اضلاع قدرت بین‌المللی و منطقه‌ای در کنار مجموعه نیروهای درونی عراق می‌توانند با حفظ اعتبار و منافع بینابینی خود در چارچوب یک مصالحه واقعی سر بر میز مذاکره و توافق قرار گیرند.

خبرها

لحود: **ا اجازه نمی‌دهیم لبنان تجربه شود**
ایسنا: امیل لحود اظهار داشت: هدف از انتقادات پی‌درپی از مقام و شخص رئیس‌جمهور، تضعیف توان کشور در رویارویی با طغیان‌هایی است که یکپارچگی ارضی، ملت و نهادهای کشور را هدف قرار می‌دهند. به گزارش روزنامه الوطن – چاپ عربستان – امیل لحود رئیس‌جمهور لبنان گفت: گاهی اخباری را درباره آینده لبنان می‌شنویم و می‌خواهیم که با واقعیت تناقض دارد، اما اگر مطابق با فدرالیسم و تقسیم کشور به ایالت‌هایی به شیوه آمریکا است و آشکار است که هدف از طرح این مسائل تاثیرگذاری بر لبنانی‌ها و آگاهی یافتن از واکنش آنها در قبال مسائل مطرح شده است. وی ادامه داد: معتقدیم طرح این گونه مسائل نشانه‌ای از تلاش‌ها برای تقسیم‌بندی لبنان و اسکان نسل فلسطینی‌های است که حق بازگشت به کشورشان را ندارند.

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

خاورمیانه

در گفت و گو با روزنامه الحیات بیان کرد:

اسد: نقش اعراب در کنار ایران مهم است

ترجمه: سعید آقا علیخانی

زمانبندی شده یا مشخص کردن یک زمان دیگر هم خبری

نشد. بار دوم پس از دیدار با نیبه‌ری رئیس مجلس لبنان؛

بری به من گفت که «می‌خواهم با سنیوره به دمشق بیایم

منتها بدون برنامه کاری». گفتند که درهای سوریه بر روی

همه باز است اما باز هم خبری نشد. به نظر شما سوریه

چه کار دیگری باید می‌کرد؟

می‌خواهید بگویید؛ سنیوره مسئول این وضعیت است؟

بله چون سوریه به شکل مستقیم و به وسیله من از سفر

او به دمشق استقبال کرد.

تییه‌بری در حالی که منظورش فواد سنیوره است–

می‌گویید درهای دمشق برای همه لبنانی‌ها باز است. آیا

این قانون مشمول میشل عون هم می‌شود؟

بله. بی‌تردید.

در این راستا کاری هم کرده‌اید؟

هنوز نه، ما منتظر نتیجه گفت‌وگو میان گروه‌های

لبنانی هستیم و در حالی که برخی سوریه را به مداخله در

این گفت‌وگوها متهم می‌کنند فعلاً میزبانی از این افراد

چندانی عاقلانه نیست اما در هر صورت درهای دمشق بر

روی همه باز است.

به عنوان یک همسایه مهم به طرف‌های گفت‌وگو در لبنان

چه توصیه‌ای دارید؟

توصیه ما این است که اول از هرچیز با یکدیگر صادق

باشند و عشق به لبنان و نه طایفه و گروه را مبداء

گفت‌وگوهای خود قرار دهند.

آیا شنیده‌اید که سعد الحریری نماینده پارلمان در دیدار با

ژاک شیراک به نحوی سوریه را متهم به تلاش برای عمیق

کردن اختلاف میان گروه‌ها متهم کرده‌است؟

پرسش من این است که آیا این اختلاف‌ها تازه به وجود

آمده یا از گذشته نیز وجود داشته است؟ این اختلاف‌ها جزئی

جنگ داخلی و حضور سوریه و حتی حضور فرانسوی‌ها در

لبنان است. بنابراین اولاً چنین ادعایی کاملاً دروغ است و

ثانیاً سوریه چه به‌هرای از این اختلافات خواهد برد؟ این

پرسش ساده‌ای است. بروز اختلاف در لبنان جز خونریزی

و بی‌ثباتی هیچ نتیجه‌ای ندارد و این تاوان‌گزافی است که بر

فرض صحت ادعاهای حریری برای سوریه چیزی جز تشدید

فشار بین‌المللی ندارد. اگر چیزی سوریه را تهدید بآیند

معناتس که سوریه به دنبال بروز جنگ داخلی در لبنان است

اما پرسش من این است که مگر جنگ داخلی پیشین برای ما

مفید بود که به دنبال تکرار آن باشیم؟

اگر سعد الحریری ریاست دولت را بر عهده بگیرد آیا باز

هم می‌گویید که درهای دمشق پرری هم باز است؟

بله چون ما صرف‌نظر از منصب افراد چنین ادعایی را

مطرح کردیم و سیاست خارجی ما نیز مبتنی بر سخن این و

آن نیست. مبنای سیاست منافع عمومی است، نه

رفتارهای شخصی.

برای کامل‌تر شدن بحثمان در مورد لبنان می‌پرسم،

سوریه به نحوی از گزارش سرژ برامرتز در مورد ترور رفیق

حریری استقبال کرده است. منتقدین سوریه نیز معتقدند

که لبنان میان نتیجه نهایی تحقیق و رابطه با سوریه قائل به

تفاوت است. شما می‌دانید که این پرسش بیشتر از آنکه باعث

تحقیقات است. آیا این درست است؟

ما تا این لحظه نگران نتیجه تحقیقات نبوده‌ایم. تاکنون

کمیته تحقیق پیشین و با هدف محکوم کردن سوریه تهیه شده

بود یا این وجود اکنون در چهار گزارش در دستبایی به چنین

هدفی ناکام بوده‌اند و دوتای آخر که تا حدودی حرفه‌ای‌تر

تنظیم شده بودند سوریه را گناهکار نشاناخته‌اند. بنابراین

مشخص شدن واقعیت‌های این پرونده بیشتر از آنکه باعث

خوشحالی مخالفان سوریه شود باعث خوشحالی خود

ماست و هرچه این گزارش‌ها دقیق‌تر تنظیم شوند منافع ما

نیز بیشتر تأمین شده است. نگرانی ما از نتیجه پرونده نیست

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه

روزنامه